

O tom, jak mě Kuřátko překvapilo...

Abych mohl přesně vysvětlit to, co se dělo v pondělí 20. července 2009 na bánovské školní zahradě, musím se vrátit časem o kousek zpět, do posledního dubnového dne téhož roku. Byl čtvrtek. Hned po skončení vyučování jsem pospíchal domů, jelikož jsme měli na odpoledne s dětmi z Nivničky a s jejich rodiči domluvené, že u nás v humně ozdobíme mája. Chtěl jsem to doma v humně nachystat a trochu i pouklízet.

Václav Mahdal thuče, Michal Dalajka drží kolík, Ondřej Velecký tlačí vzpěru k zemi a Jaroslav Brhel poučuje... Bánov 30.4.2009

Když jsem odbočoval v Bánově z hlavní silnice na Suchou Loz, všiml jsem si kluků v zatáčce před hos-

půdkou U Bujáků. Stavěli ročníkového mája. Zaujalo mě to, zastavil jsem u krajnice, vysedl z auta a vytáhl foťák. Velké bylo mé překvapení, když jsem uviděl „svoje“ kluky z Kuřátka. Ty, se kterými jsem v roce 1999, měsíc po mém nástupu do bánovské školy, zakládal dětský školní soubor Kuřátko. A oni už jsou plnoletí... Stáli tu proti mně, pod svým právě postaveným ročníkovým májem s cedulkou hlásající, že tento máj postavil ročník 1991. „Bože, jak ten čas letí,“ pomyslel jsem si. Bylo vidět, že se ze setkání všichni těšíme. Vykládali jsme si,

smáli se hláškám, vzpomínali na staré společné zážitky. Přitom mi neušlo, že z jedenácti kluků, kteří tu kolem mě stáli, bylo hned deset z Kuřátka. Věřu mě velice potěšilo, že ví, co se v dědině sluší a patří dělat... Navíc říkali, že jich odpoledne bude ještě víc, že teď jsou tu jen ti,

kteří si vzali volno ze školy, jelikož tentokrát se velký máj stavil už do-

si myslel, že už v sobě vzpomínky na Kuřátko dávno pohřbili, a které jsem od jejich odchodu ze základní školy v podstatě už ani pořádně neviděl, dokonale zahnal tu černou myšlenku.

Pánové ani neví, jak mě tam pod májem tehdy zaskočili. Rozloučili jsme se s tím, že uvidíme, že se nějak sejdem nebo si zavoláme a domluvíme...

Domů jsem jel ve zvláštní euforii. „Ono to v nich zůstalo ... sešli se a postavili mája ... vzpomínají na to ... dokonce by si chtěli něco z toho i oživit ... to množství investovaného času se neztratilo ... je mi dobře,“ myšlenky zvolna vyletovaly z mé oktávky a vznášely se nad mým rodným východním Slováckem, dokud je fén z lopenického sedla nerozfoval na všechny strany...

Dlouho se pak nikdo z nich neozval. Do konce školy chybělo pár dní, když na dveře mé druhé třídy zaklepal a rázně do ní vkráčeli Jarek Brhel s Vaškem Mahdalem. „Ahoj. Tož, kdy si dáme o prázdninách ten sraz, ať sa podomluváme?“ nechodili dlouho kolem horké kaše...

A tak jsme se ocitli v pondělí 20. července 2009 v šest hodin navečer na bánovské školní zahradě. Vytáhli jsme si z přístřešku lavičky a do noci seděli, vzpomínali a přemýš-

Václav Mahdal thuče, Michal Dalajka drží kolík, Ondřej Velecký tlačí vzpěru k zemi a Jaroslav Brhel poučuje... Bánov 30.4.2009

poledne.

A pak mi dokonale vyrazili dech otázkou, jestli vím, že letos má Kuřátko kulatiny. Ví, že je to už deset let od jeho první zkoušky? Pokračovali, že uvažují, že by se mohl udělat nějaký slavnostní program a oslava. Navíc hned dodali, že by do toho šli.

Popravdě řečeno, na výročí moc netrpím. A že to bude deset let, co jsem založil s těmito chlapy Kuřátko? To mi až do této chvíle nepřišlo na mysl. Letmo jsem si podruhé v ten den uvědomil, jak rychle stárnu, ale zápal kluků, o kterých jsem

První domluva na kuřátkovské jubileum.

Levá lavička zleva: David Maňák, Filip Mahdal, Pavel Šupina, Tomáš Beníček a Jakub Petráš. Pravá lavička zleva: Jaroslav Hrbáč a Michal Dalajka. Vzadu zleva: Aneta Petrůjová, Barbora Vystrčilová, Žaneta Vystrčilová, Václav Mahdal, Tomáš Maňák, Ondřej Velecký, Jaroslav Brhel a Veronika Viktorová.

Bánov 20.7.2009

leli, jak to udělat, aby naše listopadová slavnost byla co nejzdařilejší a také se stala událostí. První zkoušku jsme si naplánovali za týden. A víc prozrazovat teď už nebudu, abyste potom mohli být překvapení.

Ale chci dodat jen toto.

Já vlastně už žádnou listopadovou oslavu nepotřebuji. Kluci mi už kuřátkovskou slavnost udělali a bylo mi na ní setsakramentsky dobře, ani o tom neví.

Rozpoutali mi ji v duši...

zapsal 21.7.2009
Vlastimil Ondra

Máje

Obyčej stavění májí je velmi starý a znají ho po celé Evropě. Možná je to pozůstatek prastarých jarních slavností, kdy strom představoval strážného ducha obce.

Postavení máje, vysoké až několik desítek metrů, není snadné a musí se na něm podílet víc lidí. Kmen máje bývá většinou oloupaný. Zelený vršek se zdobí barevnými stuhami, fábory z pestrého papíru a květinami. Na vršku dnes vlaje i státní vlajka.

Staví se v centru vesnice. Musí se zapustit hluboko do země, dobře zaklínit a podepřít vzpěrami. Někde se staví ručně, v Bánově už v posledních letech s pomocí jeřábu.

Máje stávají na Slovácku do konce května, tedy do svatodušních svátků. Dokud se nepokácí, musí se hlídat, protože podřezat máj sousední vsi je stále prestižní záležitostí.

Kromě největšího centrálního máje se na Uherskobrodsku staví po obci řada menších májek, u kterých se po večerech scházejí lidé z nejbližších domů. Zpívají, besedují, vzpomínají a nesmí chybět ani slivovice a víno.

zdroj: Vondrušová Alena a Skopová Kamila, České zvyky a obyčeje, Praha 2004, s. 170 - 172.